

Arrest

nr. 177 177 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 mei 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KEMPENEER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient via een op 22 februari 2016 gedateerd schrijven een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.02.2016 werd ingediend door :

[S.A.]

nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft het feit dat hier bij zijn broer verblijft, verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier 7 jaar zou verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 05.07.2011 ; 17.12.2013 ; 25.03.2015 ; 26.06.2015 en op 29.03.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Sofia, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Kosovaren die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Sofia. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Kosovaarse burgers.

Betrokkene verklaart dat hij geen enkele binding meer zou hebben met zijn land van herkomst. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene van onberispelijk gedrag is en van geen enkele caritatieve instelling of organisatie afhankelijk is, er dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkene als bouwvakker en gespecialiseerde dakwerker zeer gemakkelijk werk zal vinden (knelpuntberoep) vormt op zich ook geen buitengewone omstandigheden.

Betrokkene kan enkel betaalde arbeid verrichten wanneer hij in het bezit is van een arbeidskaart.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene Perfect één der landstalen spreekt, zijn sociale en affettieve hier zijn gevestigd, werkbereid zou zijn) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, een schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Hij licht zijn betoog toe als volgt:

“1) Wat betreft de buitengewone omstandigheid.

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn die omstandigheden zijn die het voor betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform art. 9bis al 2 van de Vreemdelingenwet (RvS 27.10.2004 nr. 136.791 – Rev. dz 200.593).

Uit de feiten aangehaald door verzoeker blijkt duidelijk dat het voor verzoeker zeer moeilijk tot onmogelijk is om als Kosovaar, die sedert 2009 in België verblijft om zich te begeven naar Sofia, waarvoor hij een visum moet aanvragen.

2) Wat betreft de grond van de aanvraag.

Verzoeker verblijft sedert 2009 in België en heeft 4 jaar samengewoond met zijn vriendin met wie hij een gezin vormde.

Ingevolge de relatie verbroken door de vriendin van verzoeker, stond hij alleen en ging hij bij zijn broer inwonen te Brussegem.

Na 7 jaar verblijf in België is het verzoeker onmogelijk en nieuw leven te herbeginnen in zijn thuisland.

Verzoeker in volledig geïntegreerd, heeft geen relaties meer in zijn land van oorsprong dat hij in 2009 heeft verlaten.

Verzoeker heeft zijn familie in België die een aannemersfamilie is en verzoeker onmiddellijk aan het werk kan stellen. Het beroep van bouwvakker is een knelberoep.

Verzoeker is nooit afhankelijk geweest van enige caritatieve of sociale organisatie en is ooit het voorwerp geweest van om welke gerechtelijke instantie.

Deze elementen zijn van die aard om het beroep eveneens gegrond te verklaren.”

2.2. Met zijn betoog inzake buitengewone omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker herhaalt voorts de elementen die zijn zaak kenmerken maar gaat op geen enkele ogenblik in op de in de bestreden beslissing gedane beoordeling ervan. Verzoeker weerlegt de motivering van verweerder niet en kan met zijn overtuiging dat het duidelijk is dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn in zijn geval, de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA